

Secció d'Espeleologia - GIEG

Jordi Icart durant la campanya d'estiu del 2006 a la Bargadera.

Cadascun de nosaltres el recordarà per un fet concret o un altre, però el cert, és que no podem deslligar les nostres activitats del seu record.

Fins on la memòria m'arriba que en tots els actes, projectes, expedicions, exploracions, ... en tots, ell estava al capdavant. D'on treia el temps? ...

Jo crec que de la il·lusió que posava en les coses que feia.

No l'he vist mai "posar pals a les rodes", a cap projecte o proposta nova. Sempre sabies que podies comptar amb la seva ajuda. Tant en els anys que vàrem dedicar plegats a la junta de l'Agrupació, com quan el vaig substituir "burocràticament" en la presidència del GIEG. I dic burocràticament perquè, malgrat que va voler cedir el relleu a una altra persona, ell continuava essent el nostre "president", continuava col·laborant amb el mateix entusiasme i dedicant-hi les mateixes hores que abans.

Tots els que avui en dia estem activament al GIEG, hem passat per les seves mans, l'hem tingut de mestre. No tant pels coneixements tècnics que hem après d'ell, que també han estat molts, sinó per les moltes coses que ens ha transmès com a persona: aquella il·lusió i empena, la constància, la responsabilitat, ... i l'alegria de fer.

D'aquests anys plegats vull recordar especialment dues coses que varen ser molt importants en les nostres vides tant per al Jordi, com pel GIEG, com personalment. La primera: l'expedició a la Berger (França), que va ser la primera cavitat de més de 1.000 metres de fondària que vàrem visitar. No parava de dir

"que per a un espeleòleg poder baixar 1.000 metres, era com per un alpinista poder pujar a un 8.000". Ens vàrem preparar de valent. Hi va haver moments durs, cansats ... però en cap moment no va defallir, sempre estava al capdavant, o apunt per rellevar-te si et veia flaquejar. Va ser un de tants cops que vaig estar content de tenir-lo allà i de notar la seva serenitat. Amb ell estaves tranquil i et notaves segur. Però sobretot recordo l'alegria, la felicitat que regnava quan tots vàrem sortir de la cavitat amb la fita aconseguida, era un repte personal, però sobretot un repte col·lectiu.

La segona: és la consecució durant dos anys seguits del record de fondària a La Bargadera, Vall d'Aran. Per a les noves fornades d'espeleòlegs del GIEG, va ser un èxit important. Però per a ell va ser el resultat de 20 anys de dur treball. I se li notava, traspuava felicitat. Estic content de pensar que, malgrat la seva tràgica mort, els darrers anys que vàrem passar plegats, varen ser plens d'èxits i d'alegries i que en l'aspecte espeleològic va poder veure el fruit de tants anys d'esforços.

Enguany a estat un any molt trist pel GIEG, a l'hora que escric aquestes ratlles hem perdut dos companys i dos bons amics, En Jordi Icart i en Jesús Gili, ambdós molt estimats per tots nosaltres i dues persones que s'entusiasmaven amb les activitats que fèiem i et transmetien aquesta il·lusió.

Per finalitzar utilitzaré les paraules amb les que ens vàrem acomiadar d'en Jordi:

"Quan en la foscor de l'avenc començàvem a defallir, sentíem la teva veu o la teva presència i ens donava forces i empena per continuar. Ara hem d'aprendre que el teu record ens doni la mateixa força i encara més empena, per aconseguir tots aquells reptes i il·lusions que teníem plegats.

Gràcies per tots aquests somnis fets realitat."

Antoni Pueyo Flaqué
President del GIEG

Expedició del GIEG de l'any 2004 a la Gouffre Berger (Vercors-França).

Interior de la Bargadera l'any 2006.

